

картини, че ще може да узнае отъ нея мѣстата, където тѣ растатъ.

За труда той ѝ даде една монета, и я помоли да се намѣрятъ на другия день и двамата на сжщото мѣсто.

Гертруда стисна монетата и погледна очудено господина: ами че тя не бѣше му услужила въ нищо! Тя му помагаше, защото и бѣше приятно да дири цвѣтята и нищо повече, той бѣ я научилъ, че цвѣтята иматъ имена, и че тѣ не бѣха непотрѣбни трѣви, както казваха всички хора отъ чифлика и отъ селото. Нейната паметъ, която никога нищо не бѣше задържала, този пжтъ не изпусна ни едно отъ тѣзи имена, които ѝ се сториха толкова чудновати. Тя ги повтаряше съ наслада и като вървѣше наведена къмъ земята, докато нейнитѣ ꙗкози пасѣха, тя търсѣше новитѣ цвѣтя, които стариятъ ботаникъ ѝ бѣ казалъ; тя ги викаше по име, като че ли тѣ можаха да я слушатъ.

Като влѣзна въ чифлика, тя скри паритѣ въ една дупка на стѣната и затули съ единъ камъкъ. Тя не знаеше, какво би могла да направи съ тѣзи пари, но струваше ѝ се, че бжджцето ще я научи.

На другия день тя се яви на срѣща при стария ботаникъ и въ продължение на нѣколко седмици му служи за водачъ. Той забѣлѣза скоро, че тя запомня имената на рестенията съ голѣма леснота, и че не се мамѣше никога, стига само веднажъ да види това, което той ѝ искаше, било то въ нѣкоя книга или въ сбирка. И, послѣ, нейнитѣ проницателни очи гледаха повече отъ едно увеличително стъкло (лупа), а тя не желаше нищо друго, освѣнъ да послужи на стария ученъ. Тя му стана много полезна и той за признателность се сдружи